

Milý příteli,

připomínáš jeden můj rezervovaný výrok o demokratických principech a tážeš se, jaké výhrady vůči demokracii tedy mám a co bych doporučoval místo ní. To ovšem je založeno na nepochopení a nedorozumění. Demokracie má prostě své meze; za těmito hranicemi je nevhodná, nefunkční a také nefungující nebo špatně fungující. Demokracie je určitá politická metoda; žádná metoda se však nehodí na všechno. Univerzální metody se obvykle nehodí k ničemu a jsou na nic. Nicméně několik poznámek přece jenom k tomuto problému přičiním.

Demokracie je především v některém ohledu zranitelnější než jiné politické systémy. Kdyby její principy měly v politickém životě platit bez výjimek, pak by obvykle nedovedla přežít ani několik let. Jako každý politický systém má i demokracie své nedostatky; především praktické nedostatky, vyplývající ze stavu společnosti, z vlastností lidí, z nedostatku vzdělanosti nebo nedostatku odvahy, velmi často ovšem také nedostatky, které tkví v samotných společenských strukturách určitého typu a v určitých společenských procesech, které mohou i nejlepší principy vyprázdnit, učinit pouhou formalitou atd. A tyto nedostatky, i když třeba vůbec nemusí vyplývat z podstaty demokratického politického zřízení, nýbrž mají jiné zdroje, se pochopitelně stávají předmětem kritik ze strany oponentů demokracie. Ti však mohou vycházet nejen z demokratických principů, takže jejich kritiky jsou zaměřeny vůči konkrétní podobě té či oné formy demokracie, ale mohou být více nebo méně vyhraněně protidemokratické. Jestliže se právo svobodného projevu protidemokratického smýšlení, právo shromažďování pro antidemokraty a pod. respektuje bez jakýchkoliv omezení, pak si demokracie podkopává půdu pod nohama, řeže si větev, na níž sedí. Žel omezení svobody projevu, tisku, shromažďování atd. může být někdy zdůvodňováno tak, že jde o přímý útok na podstatu demokracie, ačkoliv to vůbec není pravda. Je to naprosto stejné, jako když se u nás kritizuje a dokonce odsuzují soudně lidé pro to, že ohrožují základy společnosti, že podvracejí socialismus v zemi, ačkoliv čtější jen její obrodu. Ve Spojených státech v nejhrošších dobách studenovělečnické nálady byli lidé po tisících zbavováni svých funkcí a nejrůznějšími způsoby difamováni a pronásledováni v hysterické kampani proti tzv. neamerickému smýšlení a chování. Přestože však toto nebezpečí zneužití hrozí, přesto se opravdu musí každá demokracie bránit tomu, aby její struktur nezneužily skupiny antidemokratické, které usilují o její skutečné podvrácení a likvidování. A aby se nebezpečí zneužití patřičně snížilo, je třeba se v zákonech vyjadřovat co nejpregnantněji a nejkonkrétněji, ne ve všeobecných frázích, které se gumově mohou natahovat takřka všemi směry. Takové zákony mohou znít maximálně demokraticky a mohou být vykládány maximálně antidemokraticky, diktátorsky až teroristicky.

Kromě toho však existují oblasti a roviny společenského života, pro něž se demokratické principy vůbec nehodí anebo jen na formální či procedurální záležitosti. Tak kupříkladu v diskusi o povaze dědičnosti nebo o estetických hodnotách spisovatelského nebo malířského díla či o technických přednostech a nedostacích navrhovaného projektu nerozhoduje počet hlasů pro a proti, nýbrž kompetence. Samozřejmě je román určen především čtenářům a může se stát, že se jim kniha nelíbí, že ji nekupují a že zůstane v knihkupectvích na skladě, i když odborná kritika dílo pochválí. Na druhé straně může mít kniha obrovský úspěch a stát se bestsellerem, aniž by umělecky byla něčím mimořádným. Zkrátka úspěšnost či neúspěšnost knihy na knihkupeckém trhu nevyovídá jen o kvalitě knihy, ale také o kvalitě čtenářů; čtenáři tedy nejsou a nemohou být jediným ani hlavním tribunálem, hlavními rozhodčími o hodnotách uměleckého díla. V technických a vě-